

[Aksel Larsen.]

går man så hen og forlanger den lede tøjskat genoplivet. Den lede tøjskat, hvis afskaffelse folket gennemtvang i 1945, foreslår man nu genoplivet suppleret med indirekte skatter på andre områder, så man er sikker på, at ingen kan unddrage sig. Selv børnenes legetøj skal ikke gå fri, ja, der skal endog lægges skat på barnevogne.

Det er en ualmindelig besk pille at sluge, og dens smag kan ikke skjules ved et forsøg på at indsukre den med de såkaldte opsparingsbeviser. Disse opsparingsbevisers værdi er mere end tvivlsom, dels fordi man ikke kan have tillid til pengenes købekraft om 10—15 år, dels fordi ingen finansminister kan give noget, der blot ligner garanti for, at staten til den tid har evne og vilje til at betale pengene tilbage. Det eneste, der er sikkert, er, at befolkningen skal af med pengene nu, at befolkningen skal nedsætte forbruget nu, at befolkningen skal lide afsavn nu; men indsukringen med disse opsparingsbeviser er naturligvis ikke uden mening. Opsparingsbeviserne skal muliggøre det at sætte pristalsreguleringen af arbejderne og tjenestemændenes lønninger ud af kraft uden rent formelt at sætte paragraffer om det ind i lovforslaget. Det er nødvendigt at benytte lejligheden til igen at gøre op med de falske påstande om, at prisreguleringen af lønningerne er årsagen til prisstigningerne og valutakrisen. For det første giver pristalsbestemmelserne i overenskomster og lønningslov ikke fuld dækning for de faktiske prisstigninger, så meget mere som pristallet direkte er forfalsket. For det andet kommer den pristalsbestemte lønstigning altid længe efter, at priserne er steget. Nu i marts—april får arbejdere og tjenestemænd en portion pristalsregulering, i bedste fald 5 øre i timen. De skulle selv efter pristallet have haft to portioner, men den ene portion er frastjålet dem ved hjælp af kriseforliget i september i fjor. Det er — jeg må nøjes med her at sige — dristigt at påstå, at den beskedne lønforhøjelse, arbejdere og tjenestemænd får nu i foråret 1955, er skyld i alle de prisstigninger, der er sket fra juli i fjor til januar i år, men det er ikke desto mindre den slags påstande, man fremsætter, når man siger, at det er pristalsreguleringen af lønningerne, der er skyld i, at priserne stiger. Man forsøger her

— og man vil i højere grad ved agitationen ude i befolkningen forsøge — at indsukre den bitre pille, der udgøres af disse skattelovsforslag og de øvrige prisforanstaltninger, med påstande om, at derved vil man sikre beskæftigelse og produktion. Påstande om noget sådant er ikke rigtige. Det er simpelt hen en kendsgerning, at arbejdsløsheden i allerhøjeste grad er på vej som følge af renteforhøjelse og kreditstramning og de øvrige kriseforanstaltninger og ikke mindst som følge af begrænsningen af byggeriet, og det er givet, at når man nu går videre, bliver følgerne for arbejderne endnu værre, og vi kan vente stigende arbejdsløshed.

Jeg har meget vel set, at i den økonomiske årsoversigt, som blev forelagt her i tinget forleden, er der en statistik over beskæftigelsen, hvoraf det synes at fremgå, at det går strålende, og at navnlig i 1954 var beskæftigelsen langt, langt bedre end i 1953. Jeg ser mig nødsaget til at bede om en forklaring på, hvorfor man, når man vil lave beskæftigelsesstatistik, kun vælger 4 måneder, nemlig de fire gunstigste måneder af året, juni—september, hvorfor man ikke har taget hele året 1954 med i statistikken. Mon forklaringen ikke er den, at det ville have givet et noget andet og for regeringen mindre gunstigt billede? Hvorom alting er, givet er det, at når man griber ind, som man har gjort i fjor, og som man vil fortsætte med nu, kommer det til at gå ud over beskæftigelsesgraden, og der bliver flere arbejdsløse. Det er temmelig fantastisk, at man forsøger at begrunde nedskæringsforanstaltningerne med, at man er nødt til at føre arbejdskraft f. eks. fra byggeindustrien over til eksportindustrien. Jeg tvivler på, at der er ret mange af bygningsarbejderne, man kan skaffe beskæftigelse i eksportindustrien, bortset fra at det, det drejer sig om, ikke i så høj grad er at forøge produktionen i eksportindustrien som at sikre, at vi får afsætning, og vel at mærke lønnende afsætning, for vor eksport. Uanset hvad man foretager sig indadtil i den retning, har man ikke dermed garanteret, at man kan afsætte eksporten, endsige få anstændige priser for den.

Det kan vel ikke i denne sene aften med sikkerhed forudsiges, hvilken skæbne der bliver de enkelte lovforslag til del. Regeringens hensigt kan der ikke råde tvivl